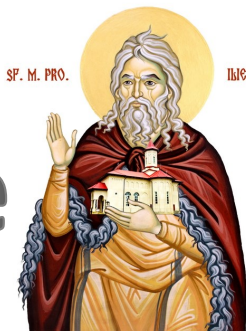

Speranța Sfântului Ilie

Foaie săptămânală a Parohiei Sf. Ilie cartier
Speranța din Piatra-Neamț

Duminica Înfricoșătoarei Judecăți (a Lăsatului sec de carne)

Apostolul citit ne îndeamnă să nu fim sminteală fraților, adică acelor credincioși cu care ne întâlnim la biserică și alături de care ne lucrăm mântuirea în Biserică. În această categorie nu intră cei care doar se numesc credincioși, dar nu sunt, fie prin fapte, fie printr-o credință greșită, eretică sau eterodoxă; nu se cere credincioșilor să se chinuie să nu pună probleme de conștiință respectivilor, deoarece viața, respectiv credința lor greșită, oricum interpretează eronat orice facem. De asemenea, Apostolii îndemnavă pe primii creștini să nu smintească societatea păgână prin credința și prin faptele lor; să fie mereu curați, cinstiți, blânzi, și să nu mărturisească în public, oricui, tainele credinței ortodoxe, pe care un păgân le înțelege după educația și viața lui, smintindu-se.

Sf. Pavel ne mai îndeamnă să avem grijă la importanța faptelor creștine; nici să nu amplificăm nejustificat detaliile mai mărunte, nici să bagatelizăm pe cele importante,

pentru că ar părea departe, sus, inaccesibile. Un duhovnic care ne cunoaște ne va ajuta să păstrăm echilibrul, iar noi trebuie să fim sinceri și deschiși, nu doar să ne mărturisim pe deasupra, superficial și parțial.

Auzim pe Sf. Pavel cum își bazează autoritatea de Apostol pe întâlnirea personală cu Mântuitorul Iisus Hristos și pe propășirea duhovnicească a ucenicilor. Și noi, dacă ajungem să simțim lucrarea harului în viață și să vedem progresul copiilor, finilor, celor pe care i-am îndrumat cumva, înseamnă că suntem pe drumul cel bun spre mântuire. Dacă însă nici măcar când cădem din har nu ne dăm seama, și vedem că avem mari probleme în a da educație sănătoasă și creștină, în a ne face înțeleși și ascultați, înseamnă că puterea harului nu se vede în viața noastră. În plus, semnele clare ale rodirii Duhului Sfânt în viața noastră sunt dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința văzătoare, puternică și lucrătoare.

Când vorbim despre Judecata de Apoi, ne gândim la multe aspecte, fiecare oprindu-se la acelea care l-au impresionat mai mult, care parcă îi vorbesc lui. **Sf. Evanghelie** ne arată, pe înțelesul tuturor, că iubirea, mai exact forma ei de milă, milosârdie, milostivire, va constitui un criteriu fundamental pentru decderea felului și locului unde ne vom petrece veșnicia: lângă Dumnezeu, sau în focul

arzător al existenței lipsită de El, numit și moartea a doua.

Cine nu s-a sensibilizat văzând pocăința de bunăvoie a vameșului Zaheu, smerenia vameșului sau pocăința de nevoie a fiului risipitor, măcar în fața icoanei înfricoșatei Judecăți să se urnească. Dumnezeu este iubire, și răspunsul cu iubire la iubire ne arată fii și ucenici ai Săi. Mila, acea iubire care plinește lipsa celui ce nu are, pe plan spiritual sau material, constituie după Sf. Evanghelist Ioan cea mai concretă formă de a arăta că-L iubim pe Dumnezeu. În altă parte, Sf. Petru spune că dragostea acoperă mulțime de păcate (1 Pt. 4: 8), iar Sf. Iacov că mila biruiește în fața Judecății (Iac. 2: 13).

Sf. Evanghelie ne îndeamnă să ne sesizăm, să ne muiem, să ne sensibilizăm, să ne silim firea să fim milostivi, să dăruim, să jertfim ceva, ca apoi mila lui Dumnezeu să ne acopere și să covârșească păcatele noastre. Când tot la Sf. Evanghelist Matei citim: "cui îți cere, dă-i", fără steluțe, paranteze sau note de subsol, înseamnă că nu avem de ales și să credem cu tărie că cel care ne cere e trimis de Hristos, ca să ne testeze iubirea, să vadă de iubim ca păgânii, cu socoteală, contabilicește, pe cine ne iubește la rându-i, sau iubim ca fiii lui Dumnezeu, pe toți copiii Lui, oricât de rătăciți. Vrem oare să fim ca acel stăpân păgân care l-a angajat pe fiul risipitor și hrănea porcii mai bine ca pe copilul Tatălui ceresc?

Unora mai puțin, altora mai mult, dar trebuie să dăm, să nu refuzăm pe nimeni, chiar dacă unuia zgomotos și cu pretenții, sau cu o poveste reală sau nu, oferim monede sau 1-2 lei, iar unui caz cunoscut, sau certificat de părintele, jertfim mai mult. Doar unuia pe care l-am văzut hrănindu-și viciul în public nu putem să-i finanțăm păcatele, atât, dar dacă e căzut pe marginea trotuarului, sau avem un covrig în sacoșă, și lui putem să-i dăm ceva, și un Doamne Iisus sincer, din inimă, trebuie să adăugăm în gând pentru ei, le prinde bine sigur.

Nu contează mirosul, nu contează vorba, nu contează culoarea, sau felul de manifestare, cui îți cere, dă-i, poruncește Domnul, și din iubire față de El, dăm fără să judecăm, fără să osândim, nu știm viața și cugetul sărmanului din față. Esențial este să ne lărgim inima, ca să primim iubirea lui Dumnezeu și să ne unim nedespărțit cu El, ca Judecata să ajungă pentru noi o simplă definitivare a fericirii harice pe care o știm din această viață.

Sf. Marcu Ascetul, pomenit marți, ne îndeamnă să ajutăm cu rugăciunea pe toți în fața cărora cuvântul sau fapta au ajuns neputincioase. Sâmbătă sunt Sfinții 40 de Mucenici, la bisericile mari putem merge cu colivă specifică.

S-au strâns 8203 lei pentru candelabru. S-au recondiționat 22 de cărți, mai sunt 13.